

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

331.86

Hely

Idő

" 1913 "

Személy

Helyszám

Szerző be.

Cím A pesti utcán.

Forrás:

Népszava

Bp.
(Hely)1913 11/2
(Idő)

(Köt. v. füz.) Oldalsz.

A pesti utcán.

*

A figyelmeztető tábla.

Az Albrecht-ut a Várba vezet fölfelé s így persze meredek utca. Az autók benzinje könnyen végez az emelkedéssel, de hát könnyű neki: van belőle elég s ha több fogy, az sem baj. Az udvari kocsik paripáit sem nagyon sajnálja az ember, azt a lassu trappolást fölfelé kipinhetik az alatt a pár nap alatt, amit kényelmes istállóban töltenek kocsibafogatás közben. A teherkocsikat ilyen csunyas időben négy hatalmas mecklenburgi szokta szép csöndesen fölfelé vonszolni. Nyugodtan ballagnak, birják négyen azt a rakott kocsit is.

Az egyik kaptatónál, a házfalon mégis figyelmeztető tábla áll: ennyi és ennyi napi elzárás, ennyi és ennyi korona pénzbüntetés terhe alatt tilalmas a tehervonó állatok hajszolása, tulterhelése, amire az őrtálló rendőrök is figyelmeztetendő a közönség által. Ez a tábla nem amolyan szenteltvíz, amely sem nem árt, sem nem használ. Árt a — magyar nyelvnek és használ a lovaknak, mert hiszen nemcsak autók, udvari fogatok, könnyű fiákerek robognak föl a Várba és nemcsak négy izomtömeg vonja fölfelé a kaptatón a teherkocsit, hanem akad ott két vagy pláne egygebés kocsis is. És a rendőr — szép szál ember, mivelhogy a király környékét nagy darab rendőrnek kell őrizni — nem nézi szótlanul, ha nyög a szegény pára, rászól a kocsisra: „Nem látja a táblát? Mit kinozza azt az állatot?!“ És a kocsis bizony leszáll szépen, hogy ezzel is könnyítsen a terhen, lépésben baktat a ló és láttam már azt is, hogy az ostoros ember maga is nekifeküdt a kocsis hátuljának.

Akörül a figyelmeztető tábla körül sokat megfordulok: állatkinzást még nem láttam. Jóleső érzés az ilyen apróság konstatálása is.

Kár, hogy mindig megzavarja valami.

A minap egy kis kocsis akadt meg a tábla körül. Az igavonó nem bírta szusszal a kaptatót. Nem is csoda. A kis kocsis teljesen megrakott. Van rajta egy egész konyhaberendezés, vadonatur, meg egy kis vastüzhely, ami ócska. Egy szekrény, egy szék, egy pole meg konyhasztal, azután a kis „spórherd“ tekintélyes súly. Az igavonó meg-megáll, zihál a melle, mint a fújtató, a lába rogyadozik.

Mutatom a rendőrnek: „Hát azt nem védi a tábla, azt szabad így tulterhelni, kinozni s az 1879: XL. t.c. 86. §, amire a tábla hivatkozik, nem tiltja nyolc napi fogház terhe alatt, hogy az ilyen igás kocsikra sok terhet rakjanak? A főkapitány állatvédő téli rendelete sem szól róla?“

A rendőr előbb viccet sejt és mosolyog a bajusza alatt, aztán megnézi a vézna igavonót s látom az arcán, hogy komolynak veszi a kérdésemet. Komolyan rázza meg a fejét ő is: „Nem kérem, erre nincs utasítás... Pedig elkelne... Inas az én fiam is“.

Mivelhogy emberi igavonó húzta azt a rakott kis szekeret az autók s udvari fogatok útján fölfelé. Lázzórsák az arcán, verejték a homlokán, kabátja kigombolva a hidegben. A talpa csuszik a jeges havon; félrecibálja az utfélre a szekeret, ha autó robog mellette; megtörli a homlokát; egy percre pihen s aztán, mintha már érezné a nyaklevest, amely otthon, a műhelyben majd kijár a késelemért, ijedt arccal dül neki megint a hámnak... Mellette 40 HP-s automobilon roppenek föl a meredeken a miniszteriumokba cilinderes kijárókat, is-

mertnevi panamistákat, a politikai rengeteg mindenkinek kártékony duvadjait, akik magukat is lusták gyalog fölcipelni a Várba, — s ő pedig, ez a 12—14 évesnek látszó emberpalánta a maga fél-lóerejét megfeszítve húzza fölfelé azt a terhet, amelynek súlyát a benzinmótor meg sem érezné.

A girhes kis igavonó majd megszakad, már három auto is elröpült mellette, talán már célnál is vannak és a konyhaberendezés még alig haladt husz métert.

Az emberi erővel üzött rablógazdálkodás meg a technikai haladás eredményét előjogként él-

vező Pénz, ordító-ellentétének ezt a képét szótlanul és tehetetlenül néztük: a rendőr meg én.

Aztán jött egy nálunk derekabb és okosabb ember: szeneskocsis. Félig telt szekérrel, könnyen haladt. Meglátja a gyereket s gondolkodás nélkül rákiált: „Akaszd utánam, öcsém! inas arca fölragyog, beakasztja a hámját a kocsiba és ziháló mellére szorítva kezét baktat megkönnyebbülten fölfelé. A kocsis rá sem néz többet közömbösen bámul előre: nem vár köszönetet sem, egészen szimpla kötelességnek érzi, amit cselekedett...“

A nagybajuszu, sisakos ember meg én egy kicsit szégyenkezve nézünk egymásra, szótlanul köszönünk, elválnak s külön-külön utána-nézünk a szeneskocsishoz kötött konyhaberendezésnek, amely most tűnik el lassan a fordulónál... Az államhatalom utcasarki képviselője, az utca teljhatalmu ura s a szociálpolitikai társadalom elméletekkel teli, de egyedül tehetetlen tagja pirulva nézi, hogyan oldott meg egy problémát elmélkedés nélkül, paragrafus nélkül, hivatali tekintély nélkül és köszönetreváró jótékonykodás nélkül a munkás-szolidaritás.

(be.)